

Yorick monológja Hamlet koponyája felett

Jó gazda Fortinbras király zárás után kimehettek a temetőbe és ilyenkor rejtekhelyéről előkotrom Hamlet koponyáját a tenyeremen tartva nézegetem és beszélek hozzá szegény Hamlet amikor még a te bolondod voltam senki se kapott kardjához ha dánul mondtam vicceket persze a svéd is szép sőt igazi kultúrnyelv nem úgy mint a dán s az urak a hasukat fogva röhögnek mucsai kiejtésemen rengeteg aranyat kapok már vettem egy kis kertes házat Helsingöörtől nem messze kecském van és gazdaasszonyom az enyémnél is csángóbb tájszólással ha kimegyek mindig friss tejet fej gyümölcsöt hoz s vacsora után lefekszik velem de te mégis hiányzol néha Hamlet jó uram utcákat neveznek el rólad de azt hogy utca svédül írják ez vicces is és szomorú is de meg lehet szokni a hivatalos krónikákban sovány búskomor és filozófus vagy holott én emlékszem kövér voltál harsány és kivörösödött arcodról vívás közben csorgott a verejték várt is a mérgezett kendő anyád kezében de te elhárítottad s továbbküzdöttél mint bocsáss meg a hasonlatért a hízott patkány ha sarokba szorítják más ivott a mérgezett kupából más halt meg a mérgezett hegyű törtől téged voltaképpen a guta ütött meg öt perccel Fortinbras jövele előtt meg azt hiszem az undor és a kétségbeesés hogy **EZEK EZEKKEK EZEKTŐL ÉS RÁADÁSUL DÁNOK** én tudom nem volt igazad s hogy benned a svéd imperializmus szálláscsinálóját látták meg egyébként is túl sokat fecsegtél mindegy én szerettelek bár oly rosszul epigonizáltál a tőlem hallott vicceket sütötted el a tőlem látott grimaszokat utánoztad de milyen ügyetlenül és milyen erőltetetten és érezhetően viszolyogva a felvett szereptől ahogy egy profi sohasem mert tiszteli a mesterséget mint én a királykodást habár a lelkem legmélyén kiröhögöm de kár most még ebbe is belemenni elég hogy a te koponyád van a kezemben s nem az enyém a tiédben elképzelem milyen nagyképű bölcsességeket szavalnál a helyemben amíg én bocsásd meg ezt az álszerénységet csak nézek üres szemből számlálom csorba fogaid tapintom orrcsonkodat és a sárga vázra próbálom visszarakni képzeletben a húst a bőrt haj- és szőrszálakat s ama vizenyősszürke alkoholtól párás

*és mégis értelemtől csillogó szemeket amelyekbe néztem egykor
igen akkor is amikor tudtam már fényüket kioltják
hamarosan s kialszik velük Dánia
fénye örökre bár még az se biztos.*

GÁL SÁNDOR

a mondhatatlan

*a vihar az égzengés ahogy a semmiből
előszáguldott és vitte a koszorúkat
söpörte maga előtt a gyászt csattant
reccsent a magasság villám hasította
villám metszette írta hogy elmentél
a szakadó eső kopogta arcomra hogy
nincs többé ami volt nincs többé
ami mondható mert az ének is veled
ment s maradt a mondhatatlan égzengés
a pattogó esőcseppek dübörgése hogy
tebenned bízunk s hogy nincs már szívem
félelmére nincs hiszen megéltük a
halált halálunkat s hiába tagadnánk
veled mentünk valahányan testünk
testedben lakozik örökös birodalmad
csendjében oda költöztünk viharaid mögé
várván a napot hogy előtűnjön várván
a csendet hogy beborítson s csillagaidat
hajnali eged de mindhiába mert csak
a hantok zuhognak mert csak a hantok
zuhognak feketén és feketébben*

NAGY GÁSPÁR

A Főpap udvarában. . .

*Belül már minden elveszett
kívül már minden meglazult*

*a Főpap udvarában rendszeren
háromszor tagadád az Urat*

*beismered vagy elkened
mi az mi közénk lökött*

*veled a szolgák gyávasága is
alázta Nagycsütörtököt!*